

[Ib Nørlund.]

ret om og fik løbende orientering om, hvad der faktisk siges i denne debat om at gøre EF til europæisk union af den nævnte art.

Man siger, at man nu skal fremskynde defineringen af den europæiske union, og det kan selvfølgelig siges at være på tide, at man, efter at man for halvandet år siden vedtog unionen, nu skrider dertil, men havde det ikke været rimeligere først at definere unionen, før man skred til at vedtage den? Nu bruges vedtagelsen åbenlyst som pression for den politiske og militære integration.

Udenrigsministeren fik sagt i den forbindelse, at det ikke har den store hast med unionen, men er det et standpunkt? Hvor vil regeringen lade sig glide hen i hele denne sag? Hvor vil den sige stop? Hvad vil den sige nej til? Hvis den ikke selv har noget eget begreb om, hvad den europæiske union skal sige, må man da i det mindste kunne afgrænse sig fra nogle bestemte følger af de tanker, som er frembragt, og det er et spørgsmål, som kræver svar, ikke mindst fordi regeringen er udgået af det mest EF-glade og unionsglade parti her i landet.

Det går jo ikke fortsat med denne måde at luske forskellige ting igennem på. Det må da være gået op for regeringen og ligesindede, at det er svælget mellem ord og virkelighed, som i så høj grad er årsag til den dybtgående tillidskrise, der findes her i landet. For nok kan ordfører efter ordfører her stå op og aflægge vidnesbyrd om EF, men man ved jo meget vel, at ude i befolkningen er stillingen en ganske og aldeles anden.

Jeg tror gerne, at regeringen ikke selv forstår hele årsagen til, at udviklingen går så meget anderledes end efter dens egne erklæringer. Men det er, fordi den ikke vil se i øjnene, at det ikke alene er EF, der har vanskeligheder, men det er hele det samfundssystem, som beror på jagten efter profit som den drivende kraft, der befinder sig i en dyb og varig krise. Selv om den moderne kapitalisme har udstyret sig med omfattende styringsorganer og forsøger sig med alle hånde statsindgreb, kan dette system ikke styres til folkenes bedste, så længe stor-kapitalens monopoler er den afgørende magt i økonomi og samfund, som man ikke vover at røre ved. Det burde man have lært af

oliekrisen, som så utilsløret har vist denne sygdom i samfundet. Og når så de planer, man havde foresat sig, bryder sammen, kender man kun én vej: at lægge byrder på de arbejdende. Men der er også grænser, og af dette vokser også en vilje til forandring af et sådant samfund.

Monopolernes Europa kan ikke løse Europas problemer, det kan kun uddybe dets krise, og det er det, vi oplever. Men vi oplever også, hvordan nye tanker om at gribe tingene an på helt andre måder vinder frem og breder sig ud. Det var det, der bekræftedes på de vesteuropæiske kommunistiske partiers konference i Bruxelles for et par dage siden, som var en bemærkelsesværdig politisk begivenhed også for andre end kommunister.

Den kommunistiske bevægelse er som bekendt en kraft i Europa, men skal den nuværende krise virksomt imødegås, kræver det en forståelse mellem denne kraft og andre kræfter, som i stedet for monopolernes Europa vil skabe et Europa af lande i et ligeberettiget samarbejde uden blodtannelser og overnationale organer, og som hvert ud fra sine forudsætninger sætter folke-magt over pengemagt. Som denne konference vidnede om, vokser denne trang til forståelse om i det mindste at gå de første skridt ad en ny vej frem i mange lande og vel navnlig i socialdemokratiske og kristelige kredse.

Disse sidste betragtninger er ikke i synderlig grad henvendt til regeringen. Men dette ting skal vel betænke, at monopolernes Europa ikke er Europa, at de ni landes Europa er ikke Europa, men at der er veje til at skabe et andet Europa, hvor også et selvstændigt Danmark vil kunne genoprettes, og hvortil Danmark ved selvstændig optræden vil kunne bidrage.

Ib Christensen (DR):

Det var en skuffelse, men ikke nogen overraskelse, at udenrigsministerens redegørelse henholdt sig til de øjeblikkelige og nærmest fremtidige problemer i forbindelse med EF.

Vi har fra retsforbundets side på rette sted efterlyst en egentlig målsætningsdebat om, hvad der nu er regeringens mål, og hvad der kan samles et foketingsflertal for